

Una protesta que ha anat massa lluny

Dc, 15/06/2011 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

Les mobilitzacions dels indignats han anat massa lluny. Han començat a trepitjar una perillosa línia vermella. Bloquejar un Parlament elegit democràticament, agredir, increpar i insultar diputats elegits a les urnes per centenars de milers de ciutadans, reunir-se en espais públics transgredint els límits legals, desobeir, resistir i enfrontar-se als agents de l'autoritat democràtica... I és preocupant perquè aquesta deriva encara no s'ha aturat i, per tant, no sabem si encara farà més passos per desafiar l'ordre democràtic.

És evident que no tots els mobilitzats són igualment responsables de tot i que, com sempre, n'hi ha que aprofiten per anar més enllà del que la majoria preveu. Però també és cert que pel seu caràcter i estratègies, aquestes mobilitzacions són afavoridores d'objectius i actituds antidemocràtiques.

Aquesta deriva ha de ser aturada pel bé del funcionament democràtic, de la convivència pacífica i fins i tot pel bé de les mateixes reclamacions dels que s'han mobilitzat, ja que podrien quedar totalment deslegitimades políticament i perdre la seva capacitat d'influència.

Es imprescindible, doncs, que els mobilitzats prenguin consciència de quins són els límits d'una protesta en un sistema democràtic i en un estat de dret, i revisin en profunditat i realisme quina és la manera més eficaç i ètica de canalitzar la seva indignació i les seves peticions.

Però alhora, és també imprescindible, per tal que la cosa no es degradi més, que els governants i els principals partits polítics comencin a prendre's més seriosament i escoltar aquestes protestes i a estudiar de debò en quina mesura poden ser traduïdes en mesures polítiques, lleis i reformes institucionals